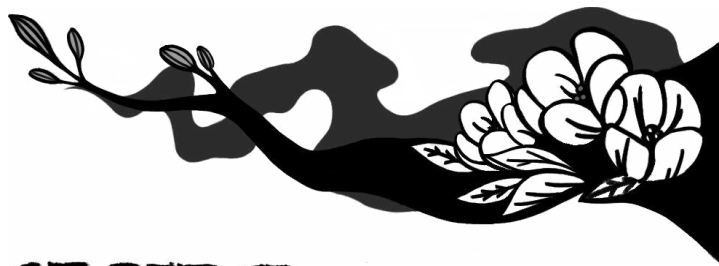

ПЕРЕНЖИТО

ВОЕННИЙ ВИПУСК
24.02.22 – ??..??..??

АНДЕРХАУНД

ПЕРЕЖИТО

СЛОВО РЕДАКЦІЇ

Думаю, не варто пояснювати, що саме «Пережито» за минулий рік і чому позачерговий випуск «Андерхаунда» отримав таку назву. До того ж цей номер для нас не лише «позаштатний», а й скоріше – окремий журнал від редакції «Андерхаунда».

Трохи історичної довідки – не так для вас, як для тих, хто, можливо, читатиме потім.

24.02.2022 російські війська без оголошення війни розпочали повномасштабне вторгнення на територію України та обстріли українських міст, а президент російської федерації володимир путін назвав цю відкриту війну (яку всі українці називали військовою ще з 2014 року) «спецоперацією» та поставив за мету взяття Києва «за три дні».

Тож... Маємо, що маємо. Із тієї дати минув цілий рік. Рік... Для опису якого в мене немає слів. Кумедно для письменника, чи не так?

Багато чого змінилось. Змінилось у мені, як у людині. Змінилось у редакції, як у колективі. Змінилось узагалі.

«Пережито» – це номер пам'яті. Тут зібрані художні тексти, щоденникові дописи та поезія звичайних українців та українців, постраждалих від вторгнення росіян на нашу землю, до наших міст та поселень.

Але що важливо: це не «стіна плачу» про те, як усе погано, а – рефлексія, осмислення пережитого досвіду. Справжні голоси та думки: як тих, що залишились в Україні, так і змушених виїхати.

Це збірка спільного досвіду, що охоплює період війни від кінця зими до середини весни 2022 року, і тексти ми розставили саме за хронологією подій у них, від перших годин повної сліпоти й глухоти через дим та вибухи й до підняття, зміцнення духу надії з розквітом – так, знаю, що будь-яка поетика тут звучить хибно, але – саме вкраденої весни. Вкраденої, але нашої. Яку попри все ми собі повертаємо.

Саме тому в цьому випуску ми вирішили вказувати авторство текстів не під заголовками, а наприкінці творів – щоби підкреслити головне: не лише автори та авторки, а ми всі пережили ці історії.

Ми не знаємо, що принесе нам цей рік. Але точно можемо сказати, що минулий – ми вистояли.

Із болем та великою пошаною до наших людей – та з люттю, на яку слів немає, до агресора – я завершую вступне слово та поступаюся місцем авторкам та авторам цього випуску.

*Головний редактор,
Герр Фарамант*

ТРОШКИ ШУМНО

Веселі Василівські Історії, частина 1

Я не боягуз. Звісно, я маю страх, бо повністю нічого не боються хіба що відморозки. Для мене «мужність» або «хоробрість» завжди були не про відсутність страху, а про вміння діяти всупереч йому. І я діяв. Тато завжди казав, що жаліються тільки стукачі, а якщо ображають – вчись давати відсіч. І я вчився. Не по книжках, не по фільмах, хоча і по них теж. На власному досвіді. Коли били натовпом одного за школою. Коли кидали в голову камінням, в лице склом, коли тикали іржавими цвяхами в коридорах.

Так, навчився тому, що вони боються мене більше, аніж я їх. Коли я один, а їх багато, коли на розбитих в кров губах – нахабна посмішка, коли тобі товкуть обличчя, а ти продовжуєш жартувати (подекуди ні шатко ні валко, бо в голові вже дзвін) – тоді ти лякаєш, а не тебе. Десь класі в 9 я перетворився на «не чіпай, воно йобнутає», і майже не чіпали. Страшно було, але боляче тільки тоді, коли друзі, за яких ти заступився, стояли в сторонці і мовчки спостерігали за тим, як тебе б'ють. От тоді боляче. А тіло – то таке. Воно швидко вчиться зносити все. Навіть із часом – багатокольорове тату на 8-годинному сеансі без знеболюючого в чутливих зонах. Б'ють, а ти жарти травиш, і майстер похрюкує та просить не смішити, бо рука сіпнеться. А тобі і боляче, і не боляче, ти йобнутий.

Я боявся висоти, панічно, тому фарбував дах сусіднього дому, стрибав з моста (роупджампінг) та висовувався по пояс із найвищих дахів недобудов. Не щоб комусь щось довести, а тому що не можна забувати: не страх владний над тобою, а ти над ним. Я огризався скінхедам, які травили близьку мені людину, не тому що хотів спровокувати або було не страшно, а щоб відволікти і він встиг втекти. І так, тому що я йобнутий.

Вже в доволі дорослому віці я зрозумів, що щось я себе переоцінив. В мене з'явився пес. Кіт – то моя душа і все таке, але кіт вдома, і захистити його простіше. Бо як для мене, «захистити» («бажати захистити») – то і є любов. Синонімічно. Секс, розуміння, одна хвиля, тяга, ніжність – то все, звісно, вогінь і все таке, але захистити – це перш за все. Своїх. Бо то – моє. Моє = захищати. Любити = захищати. І от пес. Мале, дурне, активне надмірно. І я, весь такий захисник, мати його вйоб. Магазин на районі, в який я заходив із малим, нормально і неодноразово, вечір, все як завжди.

А потім п'яне гівно, мат, «твій пес лякає мого сина», «син» задоволено ірже у сторонці, очікуючи гідного шоу від тата. Він заносить руку, я рефлекторно блокую, і він в цей час б'є ногою мого пса. Мого пса. Замість мене. Мого.

Захисник, блять.

Я стояв, притискаючи малого до себе – дяка богам, що він

17-19.03.22

Василівський міст
(Запорізька обл.)

Нейромашина сну дорогою стогне тривожно,
Привиди древніх тварин везуть її ген без мети.
З неба спустилось лице, не чортове і не боже, —
Зірчине.
Зірка Полин палить і палить світи.

04.03.2022

EI

ДИХАЙ

Те, що ішло вздовж шкіри довго-довго, помалу,
Відірвало нам врешті обличчя, розчавило і майже зламало.
Умочило у кислоту, й думало, що розчинило.
Але, бач, весінне повітря таке п'янке, що вдихаю щосили

Тим, що лишилося — болем, звірчачим глибоким виттям.
-всі в укриття, тривога, всі в укриття-
Усе це, звісно, шаленство. Усе це — ні, не життя.
Вогонь зійшов із небес, розкидавши оприски та друзки.
Я не хочу, не хочу, не хочу, щоб ти бачила мене — таким.

Людей не лишилось: ми мертві, мутовані, — але ми є.
І хтось уже мріє: із клаптя зшию нове обличчя своє.
-всі в укриття-
У когось крицею вкрилися душі, в інших — навіть тіла.
І в багатьох чорна ртуть тече там, де раніш кров була.

Дихай, чуєш, не зупиняйся, навіть за тисячу миль,
-всі в укриття-
Навіть якщо не побачимось більше, бо зникли колишні ми.
Дихай, ми зберемо з уламків, із коліщат і скла
Тіло богині. Хтось каже: вона буде кращою, ніж була.

Вір, якщо можеш. А головне — дихай медом цієї весни.
-всі-
Кажуть, настане світ пречудовий, в патоці луки й лани.
-в укриття-
В світі новому ми будемо зватися іншими іменами.

Дихай, щоби помстити за все, що зробили із нами.

15.03.2022

ЗАРИСОВКА 44-ГО ДНЯ

«Папа, а ты не будешь считать меня предателем, если я уеду?»

Это ещё один вопрос, который я ему не задам из-за кома в горле, из-за жгучей печали, из-за того, что знаю ответ.

Мы сидим на пустом полу, одни в комнате, не считая кошки. Когда он заваривал чай, то чашек поставил на одну больше, чем нужно. Не знаю, кто именно сидел рядом с нами в его голове. Может быть, моя мама — его жена, — которую днём раньше он посадил на поезд в Альпы. Возможно, и его мать.

— Я хочу у тебя спросить кое-что. Мне важно знать, — начинаю я, и каждое слово ощущается новым шагом по битым стёклам. — Как ты чувствуешь себя, как ты справляешься? Я про бабушку.

Он молчит. Его борода стала совсем щемяще-белой. Я не помню такого цвета. Этот цвет становится для меня новостью.

— Сейчас, — говорит папа, — я ничего не могу с этим сделать.

— Держись?

— Держусь, — добавляет он несколько громких мыслей спустя.

— Это важно для меня, и... И мне важно, что тебе это тоже важно.

Глупая сентенция, но я не могу сказать по-другому. В ответ он просто кивает.

Я ничего не вижу за его бронёй. Боль? Да, уверен, она есть. Но глубина этого озера остаётся для меня загадкой. Несмотря на родство, несмотря на любовь и доверие — мне

туда не нырнуть. Впервые за долгое время я чувствую себя маленьким рядом с ним. Чувствую его силу. По родному городу моего отца сегодня нанесли кассетный удар.

Мы долго сидим над этими чашками. Тени перемещаются по комнате, темы сменяются, а мы остаёмся теми, кем мы были всегда. Странниками, каждый из которых завтра уедет в своём направлении.

Вечером, уже в другой комнате, чашек стало меньше, чем должно быть. Мы пришли в гости, а там...

— Я уезжаю в Мариуполь, — говорит мне друг, разливая пуэр по чашечкам. Нас на кухне пятеро — наша семья и их двое.

— Почему, зачем? — спрашиваем мы.

— В добровольный полк. Там рассмотрели мою заявку и предварительно приняли. У меня поезд через два часа.

Он разливает пуэр, а я смотрю и не понимаю, зачем там пять чашек. Нас ведь четверо. Иллюзия пропадает только спустя пару минут.

Друг уже говорит про политику Венесуэлы. Мы все делаем вид, что внимательно слушаем.

Его жена узнала про поездку вчера ночью.

Она просит не спрашивать её о том, как она себя чувствует.

Мы не спрашиваем её о том, как она себя чувствует.

Мы говорим о курсе доллара к венесуэльскому боливару.

Вечный Встречный

08.04.2022

Київ — Ужгород

Не ходи-но, моя доле, випаленим полем, сивим смутним полем.
Не дивись-но, моя доле, на людськеє горе, на страшнее горе.
Не гляди-но, моя доле, в оченьки неволі, гіркої неволі.

Ходить-бродить моя доля страшним чорним полем, близ людського
горя, на очах в неволі. Я піду, піду ганяти долю, неслухняну, вольну,
випалену бодем, за далекі гори, неслухняну долю.

Не піде неслуха-доля за високі гори, від степу, де воля, від людського
горя. Не ходила б моя воля та спаленим полем, як не мала б горя від
чужой неволі, була б гарна доля.

Ти ходи, злая неволе, у свої-бо доли, у свої-бо гори. Нам не бачить б
того горя, спаленого поля, та гіркого болю, не прийшла б по наші доли,
чорная неволе, жерти вольну волю.

Ти загинь, злая неволе, з горем і тим бодем.

Ти цвіти, благая доле, на полі привольнім.

Бодем

ту неволю

й горе

задля долі

й волі

і у полі,

й там, де гори

й доли,

зборем.

Поліна Г.
01.04.2022
м. Кам'янське,
Дніпропетровська обл.

Спасіння

Веселі Василівські Історії, частина 3

Кожен раз, коли мене питали, чому я – моя рідня – не виїжджаю, незважаючи на небезпеку, я відповідав одне: «Це моя земля, і я залишусь тут. Або на ній, або в ній». І я справді так думав, і щиро вірив у це, повністю усвідомлюючи, чим це має скінчитись. Мені байдуже було на дім як на майно, реальну матеріальну власність. Сенс мав символ. Суть. Причому, що кумедно, до війни дім моєї ба мене трішки підбишував. В нього вгатили тонну зусиль, тонну грошей, але при цьому в ньому постійно щось ламалось і щось йшло не так. Ай, та чесно, я приїхав лише на зимові свята і заповзято рахував дні, щоб повернутись до своєї затишної квартирки в Запоріжжі. **А потім прийшла війна.** Якось раптом все те, що усвідомлювалось розумом, дійшло і до серця, до самого стрижня душі.

Дідусь і бабуся будували його власноруч. Бабуся тоді була вагітна моєю мамою, тож мама теж була учасницею процесу. Вона і цей дім – однолітки, і з цим місцем пов'язано багато спогадів для всіх нас. Я знаю тут кожен куток, ми навіть потоваришували з домовим. Мій батько вкинув тонну грошей, які отримав після того, як повернувся з АТО інвалідом і з контузією, в ремонт, а особливо у двір. Наш чортів проклятий прекрасний двір. Кольорова плиточка, яку ми тягали власноруч до болю в спині і в руках. Розмальовані мамою ворота і стіни. Український прапор – гордо, на виду всього світу. Жовто-блакитні клумби.

Те, як тато забороняв довити чи топити лід, щоб не поспувати плитку, бо *«краще вже ви впадять і пораньтесь, у вас-то воно заросте»*. Те, як він колись впав з того абрикосу, що росте біля воріт зліва, а дід нагально викликав нас із ма зі школи та роботи, щоб зустріти в дверях з виглядом таким, наче *«бідна моя вдова дочка та моя напівсирота – онучка...»* Боже, з цим домом у нас виявилось більше спогадів та зв'язку, аніж можна було уявити.

Дім.

Наш дім.

Не побутове приладдя, не декілька телевізорів, не багатюща бібліотека, не свіжий ремонт, не шикарні розписи маминою рукою, не нові меблі, не цінні речі.

Серце.

Нам так не хотілось полишати своє серце – *ой, йдіть в дупу всі ті, хто пишуть, що ті з нас, хто лишається, заважає ЗСУ відбивати наші міста (вибачте, хлопці, але)! – що ми придумували сотні відмазок, аби тільки цього не робити.*

Так, тато атошник, але ж за бажанням виглядає як дід (геть зовсім сивий, а бухтить так, що справжнім дідам фору дасть), його не запідозрять. Ми не вийдемо з дому, бо живемо прямо навпроти блокпосту орків (окей, це правда, лазили назовні через сусідський паркан). Нашу автівку пошкодило ударною хвилею від вибуху, не факт, що вже заведеться. А ще вона на атошні кошти по атошним каналам придбана. А ще вона – іномарка, а іномарки

Зміст

СЛОВО РЕДАКЦІЇ	1
КОЛИСЬ У ЧЕМБАЛО	2
Євген Гладкій	
«ЦЕ ОСТАННІЙ ТВІЙ ДЕНЬ БЕЗ СИГНАЛІВ ТРИВОГИ...»	16
Поліна Г.	
ПРО ТЕ, ЯК ПРИХОДИТЬ ВІЙНА	17
Вероніка Лелека	
«ВСЕ, РАКЕТИ ЛЕТЯТЬ, ПОЧАЛОСЬ...»	19
Видра	
МНЕ НАДО ВЫГОВОРИТЬСЯ	21
Yellow Fox	
«ВСЁ, ЧТО ОСТАЛОСЬ – НОВОРОЖДЕННОЕ ДИТЯ...»	25
Джанні Цюрупа	
«НАШ БОГ ХОДИТЬ СЕРЕД ЛЮДЕЙ...»	26
Саєрґуґн Т'аґ	
«МІСТО-ФОРТЕЦЯ ЗУСТРІЧАЄ ТЕБЕ...»	27
Саєрґуґн Т'аґ	
«Я ПОРОЖНІЙ...»	28
Ерік Іскра	
«Я КАЖУ: ЯКЩО ТЕ НАЙГІРШЕ...»	29
Ерік Іскра	
НОМЕ	30
Morrigan S. Crows	
«У ЦІЙ ВІЙНІ НАЙБІЛЬШЕ ПІДВОДЯТЬ РУКИ...»	31
Цианід	
ОТЗВУК	32
Герр Фарамант	
ТРОШКИ ШУМНО	34
Black Jackal	
5 СУТОК БЕЗ СВЕТА. МЫ ЖИВЫ	43
Yellow Fox	
«САМОЕ ТРУДНОЕ – ОБЪЯСНИТЬ ДЕТЯМ...»	46
Константин Зотов (Зорян Костюк)	

«МЫ НЕ ВИДЕЛИ, КАК РАКЕТА ПОПАЛА В НЕФТЕБАЗУ...»	47
Padmanima	
ЩОДЕННИК БОЛЮ (цикл віршів).....	50
Алекс Берк	
МОЯ МАЛЕНЬКА ЛЮБА ВАЛІЗКО.....	56
CaerRynn T'ar	
02-11.03.....	57
Morrigan S. Crows	
21.03.....	61
Morrigan S. Crows	
ДУХ ГАУПТБАНГОФА.....	62
Алекс Берк	
РІЗНІ ДНІ.....	65
Данило Кравченко	
«Я ГОВОРЮ СОБІ...».....	66
Анна Ліндберг	
«ОН ВЪЕЗЖАЛ В ГОРОД...».....	67
Джанні Цюрупа	
ФАНТОМИ.....	68
Ціан	
МНЕ ХОТЕЛОСЬ ЭТО СКАЗАТЬ.....	74
Di Piligrim	
ВОНИ НАС НЕНАВИДЯТЬ.....	76
Ерік Іскра	
МАВКИ.....	78
Ліза Різер	
«ГОВОРЯТ, РЕКИ НАПОЛНЯТЬСЯ КРОВЬЮ...».....	79
Джанні Цюрупа	
МОЄ 26 БЕРЕЗНЯ, АБО ЯК ВАСИЛІВЦІ КОЛОНУ РЯТУВАЛИ.....	80
Black Jackal	
МОЛИТВА.....	87
Поліна Г.	
ПРОСТО НЕБА, ЩО СИПЛЕ СНІГОМ.....	88
Алекс Берк	

ЗАРИСОВКА 44-ГО ДНЯ.....	90
Вечный Встречный	
ДАМОКЛІВ МЕЧ.....	92
ViriViri	
«НЕ ХОДИ-НО, МОЯ ДОЛЕ...».....	94
Поліна Г.	
СПАСІННЯ.....	95
Black Jackal	
14.04.22.....	108
Morrigan S. Crows	
Над номером працювали.....	113
ВЕСНА.....	114
Di Piligrimm	

Усі художні тексти опубліковані в журналі за згоди авторів. Право на подальші публікації та/або комерційне використання текстів залишається за авторами.

Усі публіцистичні, ілюстраційні, графічні матеріали видання та права на їхнє використання належать редакції «Андерхаунд».

Усі права застережені. Передруки та переклади дозволяються тільки за згодою авторів та редакції.

Над номером працювали

Головний редактор та лідер проекту	Герр Фарамант
Голова редакційної колегії	Данило Змій
Редактори	Данило Змій Видра Герр Фарамант Yellow Fox Ді-Анна Morrigan S. Crows
Коректор	Ерік Іскра
Художній редактор, верстка	Mirouen
Ілюстрації	Видра Yellow Fox Ерік Іскра Ulmariae

Окрема подяка **авторкам та авторам**, які надіслали нам свої історії,
та **вам**, наші читачки та читачі.

НАШІ СОЦМЕРЕЖІ:

<https://anderhound-mag.carrd.co/>

Це антологія пам'яті. Тут зібрані тексти звичайних українок та українців, постраждалих від вторгнення росіян на нашу землю, до наших міст та поселень. Але що важливо: це не «стіна плачу» про те, як усе погано, а — рефлексія, осмислення пережитого досвіду, виражена у художній прозі, поезії, щоденниках та спогадах, які читачі нашого журналу надсилали нам у соцмережі. Справжні голоси та думки: як тих, що залишились в Україні, так і змушених виїхати.

Це збірка спільного досвіду, що охоплює період війни від кінця зими до середини весни 2022 року, і тексти ми розставили саме за хронологією подій у них, від перших годин повної сліпоти й глухоти через дим та вибухи й до підняття, зміцнення духу надії з розквітом — так, знаю, що будь-яка поетика тут звучить хибно, але — саме вкраденої весни. Вкраденої, але нашої. Яку попри все ми собі повертаємо.

